

[Finn Christensen.]
grund til, at han gjorde de indledende bemærkninger, han gjorde.

Hr. Robert Christensen havde en enkelt bemærkning vedrørende arbejdsgivernes ret til at forsikre sig imod risikoen i arbejds-giverperioden, som også var indeholdt i den forrige regerings forslag. Ja men det var indeholdt specielt for mindre arbejdsgivere, og det var tydeligt sagt i loven, at definitionen af mindre arbejdsgivere skulle senere gives af socialministeren. Nu gælder dette generelt. Det er jeg godt tilfreds med.

Simonsen: Det er unægtelig interessant, at hr. Finn Christensen ved enhver af den slags debatter prøver at give det indtryk, at det var typisk for VKR-regeringen, at den kun interesserede sig for strukturen og ikke for indholdet. Hvis vi bare bliver ved dagpengeområdet, så tror jeg, vi har lov at fastslå, at der blev gennemført væsentlige fremskridt på arbejdsløshedsforsikrings område under VKR-regeringen; der blev gennemført forhøjelse af satserne på sygedagpengeområdet på 50 pct. Vi har diskuteret struktur meget, og det vil vi stadig væk gerne have lov til, fordi vi mener, strukturen er vigtig, men vi er ikke så blåøjede, at vi tror, at vi kan løse problemerne ved strukturændringer alene. Selvfølgelig er vi parat til at putte penge i strukturen i takt med det, vi mener der er økonomisk mulighed for i samfundet. Derfor er det ikke spørgsmålet om struktur og indhold, der skiller os, nej, det, der skiller os, er spørgsmålet om sans for de økonomiske realiteter. Det er deri, det ligger.

Det lyder jo vældig godt, når både hr. Finn Christensen og socialministeren taler om, at hver gang det bliver hævdet, at vi ikke har råd, så betyder det altså, at det går ud over de lavtlønnede. Jeg vil gerne have lov at fremhæve, at når vi skal tage stilling til reformer, der koster så meget, som tilfældet er med de mange forskellige forslag, som regeringen har fremsat, så har det en indflydelse på samfundsøkonomien som helhed, så har det en indflydelse på, hvorvidt vi er i stand til f. eks. at opretholde fuld beskæftigelse i dette samfund. Er der noget, der rammer den lavtlønnede i samfundet først, så er det i hvert fald, såfremt

vi får stigende arbejdsløshed. Derfor kan man ikke stille det op på den måde, som både ministeren og hr. Finn Christensen søger at gøre det. Det, der for mig at se er forskellen, det er sansen for realiteterne.

Jeg må i øvrigt sige til ministeren, at der er jo ikke store muligheder for, at vi kommer til at tale ret meget om denne sag. Ministeren håbede på et hurtigt udvalgsarbejde, og jeg vil sige, at hvis ministeren står så fast, som der blev givet udtryk for her, så er der i og for sig heller ikke meget at forhandle om, for ministeren vil ikke fire på loftet, ministeren vil ikke fire på maksimumsbeløbet, ministeren vil ikke fire på karensdagene. Så er det svært at finde noget, der gør denne reform billigere end det regnestykke, som vi kan se i lovforslaget, for det er jo de tre ting, der koster noget. Derfor må jeg med beklagelse konstatere, at ministeren altså ikke er interesseret i at nå frem til en fornuftig løsning af alle disse ting.

Hvis vi ser på de første af de sociale fremskridt, som er gennemført såvel strukturelt som økonomisk på grundlag af socialreformkommissionens store arbejde, så har vi dog her i folketinget været i stand til at gennemføre dem i enighed. Men her skal der altså skilles, fordi ministeren absolut i hele denne situation vil have sine mange ambitioner indfriet uden skelen til, hvilken indflydelse det har på den samfundsøkonomiske situation som helhed. Det betragter jeg som meget beklageligt, for som jeg har givet udtryk for under mit første indlæg, finder vi, at strukturen for de fleste områders vedkommende er vældig rigtig og fornuftig i denne dagpengereform. Vi vil selvfølgelig også i det omfang, der er økonomisk mulighed derfor, komme penge i, og vi vil gøre det i takt med den almindelige økonomiske udvikling her i samfundet, idet vi prioriterer dagpengeområdet meget højt i forhold til så mange andre ting, som er til diskussion herinde. Derfor finder vi det meget beklageligt, at man i og for sig nu afskærer enhver mulighed for overhovedet at forhandle om en sådan reform.

Robert Christensen: Jeg hæftede mig ved nogle af oplysningerne, ministeren gav her fra talerstolen, men nu skal jeg da først